

Sygn. akt: I C 374/23 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2024 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2024 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.

przeciwko A. S. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 374/23

UZASADNIENIE

Powód – B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył pozew przeciwko A. S. (1) o zapłatę kwoty 2.189,24 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 13 kwietnia 2023 roku powód zawarł z pozwanym ugodę dotyczącą spłaty przez pozwanego zobowiązania przysługującego powodowi. Podkreślił, że w drodze ustaleń stron i ustępstw powoda na rzecz pozwanego, na mocy powyższej ugody, powód rozłożył pozwanemu całe zadłużenie na raty oraz wskazał nowe terminu wymagalności poszczególnych rat. W okresie wywiązywania się przez pozwanego z zobowiązania powód zobowiązał się do nienaliczania odsetek wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z poprzednim wierzycielem.

Powód zaznaczył, że pozwany w całości uznał swój dług i zobowiązał się spłacić go w ratach, jednakże nie wywiązał się z tego zobowiązania. W tej sytuacji powód zgodnie z treścią zawartej ugody, w dniu 22 maja 2023 roku, postawił całą niespłaconą należność w stan natychmiastowej wymagalności i wezwał pozwanego do zapłaty zaległej kwoty.

Powód od dnia postawienia niespłaconych należności w stan natychmiastowej wymagalności do dnia wniesienia pozwu naliczył odsetki w spłacie wymagalnego kapitału w wysokości wskazanej w petitum pozwu. Łączna wysokość tych odsetek na dzień sporządzenia wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda wyniosła kwotę 123,09 złotych, natomiast łączna wysokość roszczenia dochodzonego pozvem na dzień 8 sierpnia 2023 roku została stwierdzona dokumentem

księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi kwotę 1.920,73 złotych tytułem kapitału i kwotę 268,51 złotych tytułem odsetek.

W piśmie procesowym z dnia 7 lutego 2024 roku powód podtrzymał swoje stanowisko, że podstawą dochodzonego roszczenia jest ugoda zawarta przez powoda z pozwanym w dniu 13 kwietnia 2023 roku, która to dotyczyła spłaty pierwotnego zobowiązania pozwanego na dogodnych dla niego warunkach. Podkreślił, że pozwany zobowiązał się dokonywać comiesięcznych wpłat w okresie do 20 kwietnia 2023 roku do dnia 20 września 2023 roku na warunkach określonych w ugodzie, pod rygorem postawienia całości wierzytelności w stan natychmiastowej wykonalności. Natomiast z uwagi, iż pozwany nie wywiązał się z postanowień ugody w dniu 22 maja 2023 roku wierzytelność została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności.

Powód zaznaczył także, że zobowiązanie objęte ugodą wynikało z niespłaconej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 30 czerwca 2021 roku, którą to pozwany zawarł z P4 sp. z o.o., zaś powód nabył roszczenie objęte ugodą na mocy umowy sprzedaży wierzytelności zawartej z P4 sp. z o.o. w dniu 21 grudnia 2022 roku, o czym pozwany został poinformowany pismem.

Powód podkreślił również, że od dnia nabycia wierzytelności naliczał jedynie odsetki, nie obciążał zaś pozwanego żadnymi kosztami.

Pozwana – A. S. (1) nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd zważył co następuje:

W dniu 30 czerwca 2021 roku została sporządzona umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) zawarta pomiędzy pozwaną A. S. (1) i P..

W dniu 17 grudnia 2021 roku P4 sp. z o.o. z siedzibą w W. sporządził wypowiedzenie umowy na podstawie R. Świadczenia Usług (...), z którego wynikało, że P4 sp. z o.o. z siedzibą w W. rozwiązał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych dla numeru (...), ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2022 roku. Jako przyczynę rozwiązania wskazano nieuregulowane należności za usługi telekomunikacyjne wynikające z dokumentów wskazanych w wypowiedzeniu umowy. Wysokość nieuregulowanych należności opiewała na kwotę 599,09 złotych.

dowód z innych wniosków: wydruk - umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 76 – 77v, wydruk – wypowiedzenie umowy z dnia 17 grudnia 2021 roku k. 81 – 81v.

Powód w dniu 23 stycznia 2023 roku sporządził pismo adresowane do pozwanej – A. S. (2), z którego wynikało, że w dniu 21 grudnia 2022 roku nabył od P4 sp. z o.o. wierzytelność, której wysokość na dzień 23 stycznia 2023 roku wynosiła kwotę 2.087,40 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk pisma z dnia 23 stycznia 2023 roku k. 79v, wydruk zawiadomienia o przelewie wierzytelności z dnia 23 stycznia 2023 roku k. 80.

W dniu 13 kwietnia 2023 roku do pozwanej A. S. (1) zadzwonił mężczyzna i nie podając swoich danych osobowych, poinformował pozwaną, że jest pracownikiem powoda, a celem kontaktu jest ustalenie terminu spłaty kwoty 2.138,98 złotych wynikającej z umowy z firmą (...). Podczas rozmowy pozwana oświadczyła, że nie jest w stanie uiścić tej kwoty jednorazowo, wówczas mężczyzna zaproponował polubowne rozwiązanie sprawy przez rozłożenie wskazanej kwoty na 6 miesięcznych rat – pięć rat w wysokości po 360,00 złotych i szóstą ostatnią ratą w wysokości 338,89 złotych. Pozwana przystała na tą propozycję, natomiast pracownik powoda zobowiązał się do przesłania treści ugody na wskazany przez pozwaną podczas telefonicznej rozmowy adres e-mail.

Pracownik powoda nie poinformował pozwanej – A. S. (1) na jakiej podstawie ma prawo do wierzytelności wobec pozwanej, jak również nie wytłumaczył co obejmuje wskazana kwota.

dowód: nagranie k. 19.

Powód - B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. sporządził pisemne potwierdzenie, w którym wskazał, że pomiędzy wierzycielem a klientem - A. S. (1) doszło do zawarcia w dniu 13 kwietnia 2023 roku (...) na mocy oświadczeń złożonych przez wierzyciela i klienta.

Z treści powyższego pisma wynikało, że klient – A. S. (1) potwierdziła, iż na mocy cesji zawartej w dniu 21 grudnia 2022 roku z P4 sp. z o.o. posiada wobec wierzyciela zadłużenie, na które składają się niespłacone należności wynikające z dokumentów księgowych, wystawionych w szczególności w związku ze świadczeniem usług lub sprzedażą w ramach konta abonenckiego o nr (...). Wierzytelność ta na dzień 13 kwietnia 2023 roku wynosiła kwotę 2.138,98 złotych.

W potwierdzeniu wskazano, że klient w całości uznał swój dług wynikający z wierzytelności oraz zobowiązał się do spłaty wierzytelności w ten sposób, że zapłata należności nastąpi w 6 miesięcznych ratach w wysokości 360,00 złotych, przy czym pierwsza rata będzie płatna 20 kwietnia 2023 roku, a kolejne do 20 dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 20 maja 2023 roku do dnia 20 września 2023 roku, z czego ostatnia rata w wysokości 338,98 złotych. za datę dokonania wpłaty będzie uznawany dzień wpływu środków pieniężnych na rachunek bankowy wierzyciela.

Z treści potwierdzenia wynikało również, że wpłaty dokonywane przez klienta na poczet spłaty wierzytelności zaliczane będą na poczet najdawniej wymagalnego długu objętego dokumentem księgowym wymienionym w Załączniku nr 1 do potwierdzenia warunków zawarcia ugody, a w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, bądź spłaty w kwotach niższych, wierzyciel uprawniony jest do postawienia wszystkich dotychczasowych niespłaconych należności w stan natychmiastowej wymagalności. W razie postawienia przez wierzyciela wszystkich niespłaconych należności w stan natychmiastowej wymagalności klient zobowiązany jest do ich niezwłocznej zapłaty na rachunek bankowy.

Pismo zatytułowane potwierdzenie zawartej w dniu 13 kwietnia 2023 roku (...) zostało podpisane jedynie przez dyrektora pionu windykacji polubownej – P. Ł..

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia potwierdzenia zawartej w dniu 13 kwietnia 2023 roku ugody zero k. 7, kserokopia - załącznik numer 1 do potwierdzenia warunków (...) zawartej dnia 13 kwietnia 2023 roku w G. k. 8, wydruk – podsumowanie warunków (...) zawartej przez telefon dnia 13 kwietnia 2023 roku w G. k. 9, wydruki faktur k. 61 - 72.

W dniu 22 maja 2023 roku powód sporządził wezwanie do zapłaty zawierające informację o postawieniu wierzytelności w stan natychmiastowej wymagalności.

W dniu 13 lipca 2023 roku powód sporządził przedsądowe wezwanie do zapłaty wskazując, że pozwana – A. S. (1) posiada do spłaty zobowiązanie w wysokości 2.172,48 złotych w terminie do 3 sierpnia 2023 roku.

dowód z innych wniosków dowodowych: kserokopia wezwania do zapłaty z dnia 22 maja 2023 roku k. 10 – 11, kserokopia przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 13 lipca 2023 roku k. 12 – 13.

W dniu 8 sierpnia 2023 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych, z którego wynikało, że na dzień wystawienia wyciągu kwota wymagalnej należności wynosi 2.189,24 złotych i obejmuje kapitał w wysokości 1.920,73 złotych oraz odsetki w wysokości 268,51 złotych.

dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych na dzień 8 sierpnia 2023 roku k. 6.

W dniu 29 września 2023 roku uchwałą numer 81 Zarząd spółki pod firma (...) Funduszy Inwestycyjnych S.A. z siedzibą w G. dokonał zmiany Statutu Funduszu w ten sposób, że dokonano zmiany nazwy Statutu na nazwę „Statut B. (...) Niestandaryzowanego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Wierzytelności”.

dowód: akt notarialny z dnia 29 września 2023 roku k. 60 – 60v.

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej, nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że pozwana – A. S. (1) - prawidłowo wezwana na termin rozprawy nie stawiała się, nie zajęła stanowiska w sprawie, jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73). Dlatego też obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 kpc. Brak jakichkolwiek dokumentów powoduje, że przytoczone okoliczności budzą wątpliwości co skutkuje oddaleniem powództwa - nawet przy biernej postawie strony pozwanej - gdyż nie jest możliwym przyjęcie za prawdziwych twierdzeń pozwu. Tym bardziej, że z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W niniejszej sprawie powód dochodził wierzytelności wynikającej z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która nie została spłacona przez pozwaną – A. S. (1), a którą jak twierdził powód nabył w dniu 21 grudnia 2022 roku od P4 sp. z o.o. (...) tej wierzytelności na dzień 23 stycznia 2023 roku wynosiła kwotę 2.087,40 złotych i powód zawarł co do niej z pozwaną A. S. (1) ugodę w formie telefonicznej w dniu 13 kwietnia 2023 roku.

Zgodnie z treścią art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, a w miejsce dotychczasowego wierzyciela wchodzi nabywca wierzytelności, który nabywa wierzytelność w takiej treści, jaka przysługiwała zbywcy.

Należy przy tym zaznaczyć, iż przelew jest umową, mocą której wierzyciel przenosi na osobę trzecią wierzytelność, czyli prawo podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika, aby spełnił świadczenie. W wyroku z dnia 22 października 1999 roku (sygn. akt III CKN 399/98, LEX nr 1218257) Sąd Najwyższy wskazał, iż przelew wierzytelności

nie jest czynnością jednostronną, a umową, z mocy której wierzyciel – cedent, przenosi na nabywcę - cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Umowa przelewu jest umową przyczynową - kauzalną. Charakter przyczynowy umowy przelewu wynika z treści art. 510 k.c. Ponadto w wyroku z dnia 5 września 2001 roku (sygn. akt I CKN 379/00, LEX nr 52661) Sąd Najwyższy stwierdził iż w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Zatem warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006r., sygn. akt V CSK 187/06). W konsekwencji niezbędną przesłanką jest wykazanie przez stronę powodową, że przysługuje jej wierzytelność dochodzona pozwem, a zarazem legitymacja czynna w postępowaniu. Dla osiągnięcia celów procesu konieczne jest bowiem, aby powód uprawniony był do występowania przed sądem z żądaniem udzielenia mu ochrony prawnej w stosunku do pozwanego, a ten ostatni - zobowiązany do zaspokojenia dochodzonego przez powoda roszczenia. Oznacza to, że obie strony winny pozostawać wobec przedmiotu sporu w określonym przez prawo materialne stosunku, albowiem tylko z takiego stosunku wynika uprawnienie do występowania w procesie w charakterze strony. Istotnym jest również, że istnienie legitymacji procesowej - jako elementu stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia - sąd bada z urzędu.

Skoro zatem legitymacja procesowa to uprawnienie wypływające z prawa materialnego do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko konkretnemu podmiotowi, to fakty, z których wywodzone jest dochodzone roszczenie powinny co do zasady zostać udowodnione przez powoda.

W polskim systemie prawnym obowiązuje bowiem zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.

Powód celem wykazania swojej legitymacji procesowej czynnej nie przedłożył dokumentu w postaci umowy cesji wierzytelności, na podstawie której nabył wierzytelność wobec pozwanej, a jedynie wydruk pisma z dnia 23 stycznia 2023 roku, adresowanego do pozwanej – A. S. (2), z którego wynikało, że w dniu 21 grudnia 2022 roku nabył od P4 sp. z o.o. wierzytelność, której wysokość na dzień 23 stycznia 2023 roku wynosiła kwotę 2.087,40 złotych oraz wydruk zawiadomienia o przelewie wierzytelności z dnia 23 stycznia 2023 roku.

W ocenie Sądu, z powyższych pism absolutnie nie wynika czy doszło do skutecznego nabycia wierzytelności, w jakim zakresie i z jakiego tytułu, czy umowa cesji wierzytelności nie była umową warunkową, której ważność uzależniona była od uiszczenia odpowiedniej ceny oraz czy cena ta została uiszczona przez powoda.

Istotnym jest również, że zarówno z nagrania rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z pozwaną A. S. (1) w dniu 13 kwietnia 2023 roku, jak również z lakonicznego uzasadnienia pozwu nie wynika co było podstawą nabycia wierzytelności, w jakim zakresie i w jaki sposób kwota ta została wyliczona.

Powyższe okoliczności mają ważne znaczenie z uwagi na fakt, że analiza przedłożonego przez powoda materiału dowodowego w postaci wydruków faktur i noty obciążeniowej z dnia 4 lutego 2022 roku z tytułu kary umownej za przedterminowe rozwiązanie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 30 czerwca 2021 roku, w ocenie Sądu, absolutnie nie przesądza o tym aby wierzytelność nabyta przez powoda przysługiwała jego poprzednikowi prawnemu.

W ocenie Sądu przede wszystkim brak było podstaw do oceny nie tylko zasadności, ale i wysokości okoliczności samego nałożenia na pozwaną kary. Zgodnie bowiem z treścią art. 483 § 1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie

szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Ponadto zgodnie z ugruntowanym poglądem judykatury, wierzyciel dla realizacji przysługującego mu roszczenia o zapłatę kary umownej musi wykazać istnienie oraz treść zobowiązania łączącego go z dłużnikiem, a także fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07 lipca 2005 roku, sygn. akt V CK 869/04, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09 lutego 2005 roku, sygn. akt II CK 420/04).

W ocenie Sądu, z zaferowanego przez powoda materiału dowodowego w postaci wydruków, nie wynika zasadność obciążenia pozwanej karą umowną i to w wysokości wskazanej w nocie obciążeniowej. Powód nie wykazał bowiem aby zaistniały umowne przesłanki zastosowania kary przez pierwotnego wierzyciela, jak również w wysokości wskazane w nocie obciążeniowej, skoro z żadnego dokumentu załączonego do akt nie wynika uprawnienie pierwotnego wierzyciela do obciążenia pozwanej karą umowną w takiej wysokości i z tego konkretnie tytułu. W szczególności okoliczność powyższa nie wynika z treści wydruku umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, brak było uprawnienia pierwotnego wierzyciela do obciążenia pozwanej karą umowną.

W ocenie Sądu także w pozostałej części roszczenie powoda jest całkowicie nieweryfikowalne co do wysokości. Powód wyjaśnił w treści uzasadnienia pozwu, iż dochodzi - jako następca prawny usługodawcy - wierzycielności na podstawie ugody zawartej z pozwaną w dniu 13 kwietnia 2023 roku. Należy jednak przy tym zaznaczyć, że podstawą zawarcia tej ugody były kwoty ustalone przez pierwotnego wierzyciela, a wynikające z nieopłaconych dokumentów księgowych - faktur.

Zgromadzony jednak w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż wysokość opłat obciążających pozwaną na podstawie wystawionych przez pierwotnego wierzyciela dokumentów księgowych opiewała na kwotę dochodzoną pozwem. Wprawdzie do akt sprawy przedłożone zostały wystawione przez pierwotnego wierzyciela dokumenty księgowe w postaci faktur VAT, jednakże Sąd stanął na stanowisku - sygnalizowanym również w judykaturze - iż nie można utożsamiać faktury z umową, a sam fakt jej wystawienia nie świadczy automatycznie o tym, iż umowa faktycznie została wykonana. Wystawiona faktura może być jedynie dodatkowym dowodem na powyższe okoliczności. Ponadto, w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, iż faktura stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy, a jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne, tak co do istnienia, jak i co do wysokości. Umożliwia również podjęcie czynności zmierzających do spełnienia świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1987 roku, sygn. akt IV CR 461/86). Faktura, jako dokument rozrachunkowy nie stanowi jednak dowodu wykonania umowy w sposób wystarczający i uzasadniający żądanie zapłaty, dłużnik obowiązany jest bowiem świadczyć to, co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z zawartej umowy. Z przedłożonej zaś umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie wynika comiesięczna konkretna wysokość świadczeń do jakich zobowiązała się pozwana.

Ustalenie wysokości zobowiązania niemożliwe jest również na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych z dnia 8 sierpnia 2023 roku, który jest dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 kpc, a zatem stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Dlatego też samo dokonanie zapisu w księgach funduszu istnienia wierzycielności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzycielność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu może potwierdzać fakt dokonania cesji (nabycia wierzycielności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzycielności - konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzycielności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Zatem jest to dokument, który

w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i dlatego też, w ocenie Sądu, nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

W ocenie Sądu również okoliczność, że pozwana A. S. (1), podczas telefonicznej rozmowy z osobą, która przedstawiła się jako pracownik powoda, nie podając jednocześnie swoich danych do weryfikacji – imienia i nazwiska, zgodziła się na zawarcie ugody i spłatę wierzytelności w 6 miesięcznych ratach, nie zmieniła stanowiska Sądu w sprawie.

Zgodnie bowiem z treścią art. 917 k.c. przez ugodę strony czynią sobie wzajemne ustępstwa w zakresie istniejącego między nimi stosunku prawnego w tym celu, aby uchylić niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku lub zapewnić ich wykonanie albo by uchylić spór istniejący lub mogący powstać. Według powszechnego zapatrywania doktryny, ugoda stanowi typ umowy ustalającej, następczej, zmierzającej do nadania stosunkowi prawnemu cechy pewności i bezsporności, a zatem nie może tworzyć nowego stosunku prawnego, lecz jedynie go modyfikować (tak M. Fras (red.), Habdas Magdalena (red.), Kodeks cywilny. Komentarz do art. 918, WKP 2018, LEX/el.). Istotą ugody są wzajemne ustępstwa stron celem uchylenia sporu lub niepewności roszczeń w stosunku, jaki był przed ugodą, lecz stosunek prawny, jaki istniał przed ugodą pozostaje w zasadzie niezmieniony (tak J. Gudowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz do art. 918, WKP 2017, LEX/el.).

Zatem, Sąd obowiązany jest dokonać oceny, czy czynność zawarcie ugody, nie jest sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo nie zmierza do obejścia prawa.

Mając na uwadze wskazany przez powoda stan faktyczny i wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd stwierdził, że zawarta ugoda było sprzeczne z prawem albowiem strona powodowa nie mogła domagać się zaspokojenia przedmiotowego roszczenia z uwagi brak wykazania, w toku niniejszego procesu, aby przysługiwała jej legitymacja procesowa czynna do dochodzenia przedmiotowego roszczenia, jak również nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia. Powód nie wykazał również, aby osoba rozmawiając z pozwaną była upoważniona do działania w imieniu powoda, jak również aby zgodnie z zapewnieniami przesłał pozwanej treść ugody na podany przez nią adres e-mail.

Wobec powyższego, skoro Sąd powziął wątpliwości co do zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, natomiast powód, w toku niniejszego procesu, nie wykazał aby faktycznie przysługiwała mu legitymacja procesowa czynna, jak również nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, to zasadnym było oddalić powództwo w całości.